

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 213/2015
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Т.-Б. ДОО из Б. кога заступа пуномоћник В.Г., адвокат из Б., против тужених 1) Р.Т. ДОО из Б.; 2) Н.П. из Б.; 3) З.Ђ. из Б. и 4) В.В. из Б., које све заступа пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради накнаде штете, вредност предмета спора 142.049.076,00 данара, олучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6389/13 од 04.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6389/13 од 04.02.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 17/2012 од 12.06.2013. године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање тужених да тужиоцу солидарно исплате износ од 142.049.076,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 755.640,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 6389/13 од 04.02.2015. године одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због свих законских разлога.

Тужени су поднели одговор на ревизију. Трошкове одговора су тражили и определили.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11)

осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом лана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Побијана пресуда није захваћена ни битном повредом из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју указује ревидент јер нема недостатака због којих не би могла бити испитана. Неоснован је ревизијски навод о погрешној примени материјалног права.

Током првостепеног поступка утврђено је да је правноснажном пресудом истога суда П број 1734/2010 од 29.09.2011. године тужиоцу због нелојалне конкуренције коју је спровео првотужени у сарадњи са осталим туженима досуђена накнада материјалне штете у виду измакле добити у износу од 80.434.896,00 динара са припадајућом каматом за период 2006. до 2008. године, а да је предмет тужбеног захтева у овом спору накнада штете у виду изгубљене добити за даљи период од 2009. до 2011. године. У току овог поступка тужилац није доказао да су тужени предузели нове радње нелојалне конкуренције или поновили раније радње које се могу окарактерисати као радње нелојалне конкуренције будући да је по налогу из пресуде Врховног касационог суда од 13.05.2010. године првотужени морао из свог назива уклонити реч Т. што је и учинио.

Како поступање тужених током 2006. године не води аутоматски закључку да је даље негативно пословање тужиоца узроковано тим поступањем, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за накнаду штете у виду изгубљене добити због нелојалне конкуренције коју тужилац потражује за период од 2009. до 2011. године у укупном износу од 142.049.076,00 динара, односно по 47.349.692,00 динара по години са припадајућом каматом и трошковима поступка, дајући при том разлоге за одбијање захтева које прихвата и ревизијски суд, који је такође имао у виду и да су одлуком Прев 82/13 од 23.10.2014.године укинуте пресуде Пж бр. 53/12 од 14.12.2013.године и П бр. 1734/10 од 29.09.2011.године донете у спору истих странака у делу усвојеног захтева за накнаду штете, за период од 2007.године до 2009.године.

Без утицаја је навод ревидента да радња нелојалне конкуренције није била свршена 2006. године имајући у виду да је првотужени противправно користио реч Т. у свом пословном имену све до брисања 21.10.2010. године. Није спорно да је решењем АПР од 21.10.2010. године из пословног имена првотуженог брисана реч Т.. Међутим, тужилац није доказао да је то имало за последицу настанак штете коју потражује у виду изгубљене добити у утуженом периоду имајући у виду да је тужилац као еминентни шпедитер својим пословањем у току три године могао повратити коминтенте и отклонити евентуално њихову заблуду насталу услед неовлашћеног коришћења назива тужиоца. Што се тиче запослених који су тужиоца напустили 2006. године по члану 162. Закона о раду забрана конкуренције не може бити дужа од две године по престанку радног односа код тужиоца, а што се тиче преузетих просторија та радња сама по себи не представља

радњу нелојалне конкуренције, те је правилан закључак нижестепених судова да тужилац није доказао основаност тужбеног захтева за накнаду штете.

На основу изложеног и члана 405. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану.

На основу овлашћења из члана 161. став 1. релевантног ЗПП у вези са чланом 150. истог закона одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију јер се не ради о трошковима неопходним ради вођења парнице.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**